

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - בהעלותך קנד.

וביום הקים את המושכן. רבי הייא פתח, (תהלים קיב) פזר נתן
 לאביונים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. פזר לאביונים,
 מה זה פזר? כמו שנאמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. יכול
 פזר בעלמא? בא להשמיענו פזר נתן לאביונים. פיון שנתן
 לעניים, פזר זה נאה. מה זה ונוסף עוד? כפל. ונוסף עוד -
 בעשר. ונוסף עוד - בתיים.

פסוק זה כד צריך לו להיות: יש מפזר ונוסף עוד. מה זה ונוסף?
 אלא אותו מקום ששורה בו מיתה, הוא גורם לו שיתוסף מחיים
 שלמעלה להוסיף לו. אמר רבי יהודה אמר רבי הייא, הפסוק
 מעיד שכל מי שנותן לעניים, מעורר עין החיים להוסיף לאותו
 עין הפנות, ואז נמצא חיים ושמחה למעלה. והאדם שגורם את
 זה, בשעה שצריך לו, אותו עין החיים עומד עליו, ואותו עין
 הפנות מגן עליו, ומשום כך ונוסף עוד (כמו שנאמר). צדקתו
 עמדת לעד (תהלים קיא). מה זה עמדת לעד? עומדת על האדם
 לזמן לו קיום וחיים. כמו שהוא נתן לו חיים ועורר לגבי החיים,
 כך גם נותנים לו, ואלו שני אילנות (נותנים לו) עומדים עליו
 להצילו ולהוסיף לו חיים.

קרנו תרום בכבוד. בא ראה, העולם שאמרנו, אותה קרן תרום,
 ובמה? שלמעלה, שאיש זה גרם להפרם באחד, ולרזק
 ברכות למעלה ומטה.

רבי אבא אמר, בכל זמן שהמושכן מוקם במעשי בני אדם,
 אז אותו יום, יום של שמחת הכל, ושמן משחת קדש מתרזקן
 באותם גרות, ומאירים בלם. מי שגורם את זה, גורם לו (באותו)
 עולם הבא) שישצל בעולם הזה, ויהיו לו חיים בעולם הבא. זהו
 שפתוב (משלי יא) וצדקה תציל ממות, וכתוב (שם ד) וארח
 צדיקים פאר נגה הולך ואור עד נכון היום.

(במדבר ט') וביום הקים את המושכן. רבי הייא פתח, (תהלים
 קיב) פזר נתן לאביונים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום
 בכבוד. פזר לאביונים, מאי פזר. כמה דאת אמר (משלי יא)
 יש מפזר ונוסף עוד. יכול פזר בעלמא, קא משמע לן פזר נתן
 לאביונים, פיון דיהיב למסכני, האי פזרא יאות. מאי ונוסף
 עוד. ככלא. ונוסף עוד בעיתרא. ונוסף עוד בחיי.

והאי קרא הכי מבעי ליה, יש מפזר ונוסף עוד, מאי ונוסף.
 אלא ההוא אתר דשרי ביה מיתה, הוא גרים ליה דיתוסף מחיים
 דלעילא לאוספא ליה. אמר רבי יהודה אמר רבי הייא, קרא
 אסחיד, דכל מאן דיהיב למסכני, אתער אילנא דחיי, לאוספא
 להחיא אילנא דמותא, וכדין אשתבח חיים וחרו לעילא. ובר
 נש דגרים דא, בשעתא דאצטרף ליה, ההוא אילנא דחיי קאים
 עליה, וחהוא אילנא דמותא אגין עלוי. ובגין כך ונוסף עוד.
 (כמה דאת אמר) (תהלים קיב) צדקתו (דף קנ"ד ע"א) עומדת
 לעד. מאי עומדת לעד. עומדת עליה דבר נש, לזמנא ליה
 קיומא וחיים, כמה דאיהו יהיב ליה חיים, ואתער לגבי חיי,
 הכי נמי יתבין ליה. ואינון תרי אילנין (יחבין ליה) קיימין עליה
 לשיוזבא ליה, ולאוספא ליה חיי.

קרנו תרום בכבוד, תא חזי עלמא דאמרן, ההוא (ק"ב ע"א)
 קרן תרום. ובמה. בכבוד דלעילא, דהאי בר נש גרים להפרא
 לון בחדא, ולארקא ברכאן לעילא ותתא.

רבי אבא אמר, בכל זמנא דמשכנא אתקם בעובדיהון דבני
 נשא, כדין ההוא יומא, יומא דחדוה דכלא, ומשח רבות
 קדישא אתרק בהנהו בוציניו, ונהרין בלהו. מאן דגרים דא,
 גרים ליה (בההוא עלמא דאתי) דישתזיב בהאי עלמא, ויהא
 ליה חיים בעלמא דאתי, דרא הוא דכתיב, (משלי יא) וצדקה
 תציל ממות, וכתיב (משלי ד) וארח צדיקים פאר נגה הולך
 ואור עד נכון היום.

תורה נר

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר. והנה מן היאר עלת שבע פרות וכו': (בראשית מא)

וי אלקי גדלת מאד, הוד והדר לבשת. עטה אור בשלמה, נוטה שמים פיריעה: (תהלים קד)

א כי צריכין לשמור מאד את הזכרון, שלא יפל לשכחה, בחינת מיתת הלב. ועקר הזכרון הוא לזכר תמיד בעלמא דאתי, שלא יהיה בדעתו, חס ושלום, שאין עולם אלא אחד. ועלידי מה שמדבק מחשבתו בעלמא דאתי, עלידידיה נעשה יחוד ה' אלקי הנ"ל. (כי ה' אלקים הוא בחינת שם מלא, שהוא בחינת עלמא דאתי, פמוכא. וכן מבאר בסבא משפטים דף צח על פסוק זה: ה' אלקי - דא שרותא דמהמנותא, סליקו דמחשבה דעלמא דאתי):

ב ובחינה זו, לזכר תמיד בעולם הבא, דחינו לאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי, הוא בכלליות ובפרטיות. בכלליות - כד ראו ליהוה מנהג יראי השם: תבך בבקר בהקיצו, קדם שיתחיל שום דבר, וזכר מיד בעלמא דאתי. ואחר כך יעשה זאת בפרטיות, כי כל העולם הזה, הוא התלבשות מדרגות התהותנות של תקדשה, הינו בחינת רגליו של תקדשה, בבחינת (ישעיה סו): והארץ הדם רגלי. אף שגם מדרגות העליונות של תקדשה, יש מהם גם בן התגלות בעולם הזה, אף שאין ההתגלות מתלבש בעצם בזה העולם, כי אם הארה שמואיר בבחינת רגליו. אבל בחינת רגליו מתגליו בעצם בזה העולם. וכל יום יש בו מחשבה דבור ומעשה, והקדושי ברוך הוא מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית, עד נקדת המרפז של עולם הגשמי שעומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה, לפי היום ולפי האדם ולפי המקום, ומלביש לו בזאת המחשבה דבור ומעשה, שמזמין לו רמזים כדי לקרבו לעבודתו. ככן צריף להעמיק מחשבתו בזה, ולהגדיל בינתו, ולהבין מהו הרמיזות בפרטיות, שמולבש בזאת המחשבה דבור ומעשה של זה היום, שהזמין לו השם יתברך, הן מלאכה או משא ומתן, וכל מה שמזמין לו השם

יתברך בכל יום, צריף להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, כדי

להבין רמיזותיו של השם יתברך:

אף ההגדלות השכל בזה, צריף להיות במדה, שלא יצא מגבול תקדשה, רק לפי שכל אנושי שלו כן יגדיל המחשבה בזה. וכן לא יסתכל בזה למעלה ממדרגתו, כי במפלא מרד אל תדרש (הגיגה יג). וזה: גדלת מאד, הוד והדר לבשת. הינו בשרוצה לקח דבר מזה העולם, שהוא בחינת הוד והדר לבשת, שהם בחינת רגליו המלכשין בזה העולם*, יהיה בבחינת גדלת מאד. הינו שההגדלת השכל, יהיה במדה ובצמצום. וזה מאד, שהוא סטרא דשמאלא, שממנו הצמצום. [כמו שכתוב בסבא שם: מאד, דא הוא סטרא דשמאלא]:

ואפלו מי שיודע ומבין בזה, הינו שזוכה להבין הרמזים שמרמז לו השם יתברך בכל דבר, ואם כן ירצה לעסוק רק בזה, הינו שיעסוק רק בעסקי העולם הזה, מאחר שהוא מבין הרמזים שהשם יתברך מרמז בהם. אף באמת אינו כן, כי צריף האדם שיהיה לו הסתפקות, להסתפק מזה העולם רק במה שצריף לו בהכרחיות מזה העולם. וזה מחמת שני טעמים: א'. מחמת שזאת תקדשה המלכשת בעסקי העולם הזה, הוא בחינת רגליו, והיא קדשה נמוכה, בבחינת (תהלים מט): עון עקבי יסבני, שתקלפות מסבבין אותה תמיד, ורוצין לינק מהם, על כן הוא מקום מסכן, כן צריף להסתפק רק בהכרחיות. ועוד, מחמת שיש עבודה גבוהה מזה, שהוא קדשה גבוהה ממנה, וצריף לעבד השם יתברך באותן העבודות והקדשות הגבוהות מזה. נהינו, שאפלו הצדיק והחכם שיש לו מה גדול, עד שיוכל להבין את הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל דבר בכל יום, אפלו בעסקי חל, ועלידידיה הוא יכול לעבד את השם יתברך בכל הדברים שבעולם, אפלו בעסקי חל. ואם כן ירצה, חס ושלום, לעסוק רק בזה, דחינו בעסקי חל, מאחר שהוא יודע הרמזים שיש בהם, ויכול להתקרב לעבודת השם יתברך על ידם. אבל באמת אינו כן, כי אסור להרבות בעסקי העולם הזה, אפלו למי שיודע ומבין הרמזים הנ"ל, מחמת שני הטעמים הנ"ל: א', מחמת שזאת העבודה בעסקי העולם הזה הוא מקום מסכן מאד וכו' כנ"ל; ובהב'. מחמת שיש קדשה ועבודה גבוהה מזה, דחינו קדשת התורה

והמצוות. ועל כן אפילו מי שיודע הרמזים הנ"ל, הוא צריך
הסתפקות, להסתפק מזה העולם בהכרחיות לבד כנ"ל].
וההסתפקות הוא בחינת: עוטה אור בשלמה, הינו בחינת
אור מלא. פי הרשעים שאין להם ההסתפקות, בבחינת (משלי
יג) ובטן רשעים תהסר; אצלם מארת הסר, בבחינת (שם ג)
מארת ה' בבית רשע. אבל בצדיקים, שיש להם ההסתפקות,
בבחינת: צדיק אכל לשבע נפשו (שם יג), אצלם הוא אור
מלא. בבחינת (בראשית א) וירא אלקים את האור כי טוב –
אין טוב אלא צדיק, שנאמר (ישעיה ג): אמרו צדיק כי טוב
(יומא לה:): ואפילו מזה ההסתפקות גופה, צריך להפריש ממונו
לצדקה, וזה בחינת: נוטה שמים פריעה, פי ארון הברית,
שהוא בחינת עני, היא תחת היריעה, והיריעה משפיע לארון
הברית, וזה בחינת צדקה. [פרוש, פי עלידי צדקה שמשפיע
הנותן להמקבל, עלידי זה נעשה יחוד צדיק ובנסת ישראל,
שבחינת צדיק משפיע לבנסת ישראל, שזה בחינת השפעת
היריעה לארון הברית, בחינת: נוטה שמים פריעה, כנ"ל]:
ג והמון עם, שאין להם זה השכל להעמיק בכל זה, להבין
הרמזים כנ"ל, נעשה אצלם כל זה מפילא, עלידי שנה,
וציצית, ותפליו, ותורה, ותפלה, ומשא ומתן. פי השנה היא
בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי בכלליות כנ"ל,
בחינת ה' אלקי הנ"ל. פי בשעת שנה, הנשמה עולה לעלמא
דאתי. וציצית ותפליו הם בחינת גדלת מאד. פי תפליו, הם
בחינת הגדלת השכל הנ"ל. (פי תפליו הם בחינת מוחין פידוע,
הינו בחינת הגדלת השכל להבין כל הרמזים שפורמו לו השם
יתברך בכל יום כנ"ל). וציצית הוא בחינת הצמצום הנ"ל,
שהוא בחינת מאד הנ"ל, פי תכלת בריא דדינא (כמו שכתוב
בזוהר שלח לך דף קעה), שהוא בחינת צמצום. ועל כן ציצית
קודם לתפליו, בבחינת (שה"ש ב): שמאלו תחת לראשי, ואחר-
כך: וימינו תחבקני, וכי שמאל הוא בחינת דין, בחינת צמצום,
שהוא בחינת ציצית כנ"ל. וימין הוא בחינת מוחין, בחינת
תפליו כנ"ל. ותורה, הוא בחינת ההסתפקות הנ"ל, פי התורה
היא בחינת עץ החיים, דמזון לכלא ביה, הינו שיש לכל אחד
די ספוקו ממונה. נמצא שהיא בחינת ההסתפקות. וגם בלמוד
התורה בעצמה, יש בחינת ההסתפקות, כמו שאמרו רבותינו
זכרונם לברכה (אבות פ"ב): לא עליו המלאכה לגמור; ועל
כן, למוד התורה הוא בחינת ההסתפקות הנ"ל. ואפילו התמון
שאינם יכולים ללמוד, הם מקימין עסק התורה בפה שקורין

קריאת שמע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות
צ"ט): ותפלה, הוא בחינת הוד והדר הנ"ל, פי תפלה היא חיי
שעה (כשאהו"ל שבת ו), הינו בחינת: הארץ הדם רגלי הנ"ל,
הינו בחינת רגלי הקדשה המלבשין בזה העולם כנ"ל: ומשא
ומתן, היא בחינת: נוטה שמים פריעה הנ"ל, הינו בחינת
יחוד צדיק ובנסת ישראל הנ"ל. פי צדיק ובנסת ישראל, הם
בחינת משא ומתן; הצדיק נקרא משא, פי הוא נושא את
העולם, כפאר ישא האומן את היונק (במדבר יא), והוא
נושא כל הפרכות, כמו שכתוב (משלי ו): ובכרות לראש
צדיק; כמו שכתוב (תהלים כד): ישא ברכה מאת ה'. והוא
נושא הטפה זרעית של כל הנשמות, בבחינת (שם קכו):
נושא מושף הזרע; ומשפיע לבנסת ישראל, והיא נותנת לכל
העולם. ועל שם זה נקראת בנסת ישראל מתן, על שם (משלי
לא): ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. ויחוד של צדיק ובנסת
ישראל נעשה על ידי משא ומתן. פי כל דבר שפעולם יש בו
ניצוצות הקדשה שנופלו בשעת שכינה, ושכינה הוא בחינת
אותיות שנושברו ונפלו לכל דבר ודבר מזה העולם. וכל דבר
יש לו שעה, וצריך לבוא בשעה זו לאדם זה, שהוא משרש
אחד עם אותן הניצוצות שיש בזה הדבר. וכשמגיע זה הדבר
לאדם זה, והוא מקבל חיות מזה הדבר, הינו מהאותיות
הנשברים שיש שם, עלידי זה נכללן האותיות הנשברים
בזה האדם, בחיות שלו, ונעשה מהם קומה שלמה, ומתפשט
בחיות של כל הגוף, ועלידי זה נשלמין האותיות, ויש להם
שלמות. וצריך לשהות הדבר אצל זה האדם להשתמש בו,
עד שנפסקין האותיות והניצוצות השוכנין לשרשו, ואחר-
כך יוצא מרשותו לאדם אחר, שהגיע העת שיהיה עליה
להאותיות הנשארם, שהם משרש אחד עם האדם האחר,
ועליכן יוצא לרשותו. ולפעמים חוזר הדבר וכא לאותו
האדם שהיה שלו מתחלה, פי מחמת שלא היה לו אז חלקו
נפש רוח נשמה אלו, לא היה יכול אז להשלים האותיות
אלו, עד עתה שהגיעו לו אלו חלקי נפש רוח נשמה, שעל
דם יכול להשלים אלו האותיות הנשארם. ובין כך, הברה
לשהות אצל אחר. ובשמשלים האותיות אלו, נתוסף לו הארה
בנפש רוח נשמה שלו, מחמת הארות אותיות אלו שהגיעו
אליו ונשלמו אצלו, ועלידי הארה זו מאיר בשרש נפשי
רוח נשמה שלו, שהוא בצדיק ובנסת ישראל, שהם שרשי
כל הנשמות כנ"ל. ועלידי ההתנוצצות הזאת, נתיחד צדיק

ובנְסֵת יִשְׂרָאֵל, הַנִּקְרָאִים מִשָּׂא וּמִתָּן כִּנְל. ועל שם זה נקרא מקח וממכר, וְכָל הַדְּבָרִים, וְכָל הַלְמוּד – מִשָּׂא וּמִתָּן. כי על יָדָם נִתְיַחַד צְדִיק וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, הַנִּקְרָאִים מִשָּׂא וּמִתָּן כִּנְל:

ד וּבְדִי לְשֹׁמֵר הַזְּכָרוֹן חֲנָל צְרִיף לְשֹׁמֵר אֶת עֲצֻמוֹ שְׂלֵא יִפֹּל לְבַחֲיֵנִת רַע עֵינִי, לְבַחֲיֵנִת מִיתַת הַלֵּב. כי עקר הזכרון תולד בעין, בבחינת (שמות יג): ולזכרון בין עיניך; כי השכחה בא עלידי רע עין, עלידי מיתת הלב, בבחינת (תהלים לא) נשכחתי כמת מלב. כי רע עין ומיתת הלב הם בחינה אחת, כי שוריןא דעינא בלבא תליא (כשרד"ל ע"ז כח:). ועל בן נבל שהיה רע עין, נאמר בו (שמואלא כח): וימת לבו בקרבו. ומיתת הלב היא בחינת שכרי לוחות. לב, הוא בחינת לוחות, בבחינת (משלי ג): כתיבם על לוח לבך; ושכחה היא עלידי שכרי לוחות, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ערובין נד): אלמלא לא נשתברו לוחות הראשונות לא היתה שכחה בעולם. נמצא, שעקר השכחה, היא עלידי רע עין, שהוא בחינת מיתת הלב, שהיא בחינת שכרי לוחות, שמשם עקר השכחה כנ"ל: ואבשלום, שהיה עינו רעה במלכות אביו, עלידי ידיוה נאמר בו מיתת הלב, שנאמר (שמואלב יח): ויקח שלשה שכטים ויתקעם בלב אבשלום. ועל בן לא הניח בן זכר (שם ועיין סוטה יא), כי פגם בזכרון, עלידי רע עין כנ"ל. ודוד המלך עליו השלום, ברח אז ממלכותו מפני אבשלום, וקלל אותו שמעי בן גרא, ואמר (שם טז): אולי יראה ה' בעיני. בעיני דיקא, כי מי שרואה שנופל לרע עין, אם אינו מרגיש בעצמו שיוכל לעמוד בזה להנצל ממנו, צריך לברח ממנו. אבל מי שיוכל לתקן, אזי צריך לתקן. וצריך לראות מהות בחינת הרע עין, כדי לידע השרש שצריך לתקן על ידו, כי יש כמה בחינות רע עין. וכשנופל לרע עין של התנשאות, שעינו צרה בהתנשאות של חברו, צריך להכניע בהשרש של התנשאות, הינו בשרש המלכות, שהוא בחינת משיח, והוא שרש המלכות, בבחינת (שמואלא ב): ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. והוא בחינת טוב עין, בבחינת (שם טז): יפה עינים וטוב ראי, הנאמר בדרך, שהוא משיח:

וזה שאמר אבא שאול: קובר מתים הייתי. כי אבא שאול השתדל לתקן תמיד את הרע עין, הנקרא מיתת כנ"ל. פעם אחת נפתחה מערה מתחת. מערה – הינו בחינת דבקות,

בחינת: כמעט איש וליות (מלכיםא ז). מתחתי – הינו בחינת אמת. בבחינת (תהלים פח): אמת מארץ תצמח. כי טוב עין הוא יברך (משלי כב), ותברכות הם בחינת אמת, כמו שכתוב (ישעיה סח): המתברך בארץ יתברך באלקי אמו; וזה שאמר אבא שאול, שעלידי האמת שלו, נפתחה לו דבקות. ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חטמי – הינו מחמת הדבקות, העמדתי עצמי בסכנה לכנס בגלגל עינו של מת, הינו ברע עין, עד שהצרכתי להשתמש בבחינת משיח, כדי להכניע את הרע עין. וזה: עד חטמי, שהוא בחינת: רוח אפינו משיח ה' (איכה ד). וכשהורתי לאחורי, אמרו לי: עינו של אבשלום היתה – הינו שאבשלום נפל לבחינת הרע עין הזה. וזה: כשהורתי לאחורי, הינו אחר התקון, שהורתי בחינת משיח למקומו, לבחינת אחורי, כי שם שרש המלך המשיח, בבחינת (שה"ש ז): מלך אסור ברהטים, ברהיטי מחין (תיקון ו דף בא). אסור, הינו בחינת קשר של תפלין, שהיא בחינת אחורי, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ז): וראית את אחורי – זה קשר של תפלין. וזה (שמואלא כח): והיתה נפש אדוני צרוחה בצרור החיים, הנאמר בדרך, הינו קשר של תפלין. כי תפלין הם בחינת חיים, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (מנחות מד): כל המניח תפלין זוכה לחיים, שנאמר: ה' עליהם יהיו. ועל בן לא אמרו לו שעינו של אבשלום היתה, עד שחור לאחוריו. כי אלו היה יודע מקדם מזה, אפשר לא היה מספן עצמו בליכף לכנס ברע עין בזה, כי הוא סכנה גדולה:

ה וצריך לשומר את העין מבח המדמה, ואפלו מי שהוא טוב עין, צריך לשמר מזה, כמו שאנו רואים, כי אפלו מי שיש לו ראייה יפה וכול למעות, עלידי שרואה מרחוק, ומדמה לו להפך מן האמת. על בן צריך שמירה יתרה לזה. והבח המדמה בא עלידי לשון הרע, כי כח המדמה הוא כח הפתמינות, כי גם הפתמה יש לה זה הפח המדמה. והמוציא דבה הוא נופל לבחמינות, ועל בן נתגבר עליו כח המדמה, שהוא כח הפתמינות. כי מוציא דבה הוא כסיל (משלי י), וכשהרעת נסתלק ממנו, נופל מאהבת השם יתברך, ונופל לאהבת הפתמינות. בבחינת (הושע ד): כי אתה הדעת מאסת, ואמאסך מפחן לי. פחן, הינו בחינת (ישעיה מא): אברהם אובהי. בחינת (תהלים קי): אתה כהן, בחינת: וקמץ הפחן (ויקרא ה). ואז מתגבר עליו כח המדמה, שהוא כח הפתמינות,

בְּחֵינֵת (שם בהושע): נְדָמוּ עִמִּי מִבְּלִי הַדַּעַת. נְדָמוּ, הֵינּוּ כֹחַ הַמְדַמָּה:

מִחֲזִיר תְּמִיד לְשֵׁרוֹת עַל הַשׁוֹנָה הַלְכוֹת כִּנְל: וְזֶה: חֲלוֹם פְּרָעָה אֶחָד הוּא (שם). הֵינּוּ חֲלוֹם פְּרָעָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת כֹּחַ הַמְדַמָּה, כֹּחַ בְּטָל, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (שמות ה'): תִּפְרִיעוּ אֶת הָעָם; הוּא בָּא מֵאֶחָד, הֵינּוּ מֵאֶחָד, (כִּי אֶחָד הוּא בְּחֵינֵת אֶחָד, כְּמִבְּאָר בְּמָקוֹם אֲחֵר). הֵינּוּ מֵאֶחָד נְפֹלָה כִּנְל, בְּחֵינֵת: נְדָמוּ עִמִּי מִבְּלִי הַדַּעַת, כִּי אֵתְהָה הַדַּעַת מֵאֶסֶת וְכו', כִּנְל. נִמְצָא, עַל־יְדֵי הַסֵּתֶלְקוֹת הַדַּעַת, שֶׁבָּא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת: מוֹצִיא דְבַר הוּא כְּסִיל, דְּהֵינּוּ שְׁנִסְתֶּלֶק מִמֶּנּוּ הַדַּעַת, עַל־יְדֵיזָח נּוֹפֵל מֵאֶחָד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְאֶחָד הַבְּחֵימִיּוֹת, וְאֵז מֵתַגְבֵּר עָלָיו כֹּחַ הַמְדַמָּה, שֶׁהוּא כֹּחַ הַבְּחֵימִיּוֹת, וְעַל־יְדֵי הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, נִפְגָּם הַזְכָּרוֹן וְנוֹפֵל לְשִׁכְחָה: וְעַתָּה בּוֹא וְרֵא, מַה טוֹב וּמַה נְעִים עַתָּה קִשֶׁר כָּל הַמִּקְרָא הַזֶּה: נְדָמוּ עִמִּי וְכו' כִּנְל. וְזֶהוּ: נְדָמוּ עִמִּי מִבְּלִי הַדַּעַת – שֶׁעַל יְדֵי פְגַם הַדַּעַת, מֵתַגְבֵּר כֹּחַ הַמְדַמָּה כִּנְל. וְזֶהוּ: כִּי אֵתְהָה הַדַּעַת מֵאֶסֶת וְאִמְאָסֶד מִכֵּהֵן לִי – כִּי עַל־יְדֵי פְגַם הַדַּעַת, נּוֹפֵל מֵאֶחָד דְּקִדְשָׁה, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת כֹּחַ כִּנְל, וְאֵז מֵתַגְבֵּר עָלָיו הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, בְּחֵינֵת נְדָמוּ עִמִּי וְכו' כִּנְל. וְזֶהוּ שְׁפִים שֵׁם כְּפִסוֹק זֶה, וְתִשְׁכַּח תּוֹרַת אֱלֹקִים – וְתִשְׁכַּח וְדַאי, כִּי עַל־יְדֵי פְגַם הַדַּעַת, שֶׁעַל־יְדֵיזָח מֵתַגְבֵּר הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, עַל־יְדֵיזָח נִפְגָּם הַזְכָּרוֹן וְכֵּן לְשִׁכְחָה כִּנְל. וְזֶהוּ: אֲשַׁכַּח בְּנִידָה גַם אֲנִי – כִּי עַל־יְדֵי שְׁפִיגַם בְּזָכְרוֹן וְנוֹפֵל לְשִׁכְחָה, עַל־יְדֵיזָח אֵין לוֹ בֶּן זָכָר, כְּמוֹ שְׁמוּבָא לְעִיל לְעִנּוֹן אֲבִשְׁלוֹם, שֶׁלֹּא זָכָה לְבֶן זָכָר מִחֻמַּת זֶה שְׁפִיגַם בְּזָכְרוֹן כִּנְל, וְזֶהוּ: אֲשַׁכַּח בְּנִידָה גַם אֲנִי כִּנְל: וְעַל כֵּן גָּזַר פְּרָעָה עַל הַזְּכָרִים דִּיקָא, כִּי פְרָעָה הוּא בְּחֵינֵת הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, שֶׁהוּא כֹּחַ בְּטָל כִּנְל, שֶׁהוּא מֵתַגְבֵּר עַל הַזְּכָרוֹן, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בֶּן זָכָר כִּנְל. כִּי כֹּחַ הַמְדַמָּה כְּשֶׁמֵתַגְבֵּר, חֵם וְשִׁלוֹם, הוּא פּוֹגֵם וּמְכַפֵּל, חֵם וְשִׁלוֹם, אֵת הַזְּכָרוֹן כִּנְל. וְזֶהוּ (שמות א'): וַיִּצַו פְּרָעָה וְכו' כָּל הַבֶּן תִּילֹד תִּיאָרֶה תִשְׁלִיכֶהוּ – תִּיאָרֶה דִּיקָא, כִּי יֵאֹר מִצָּרִים זֶה פִּישׁוֹן (כְּמוּבָא בְּפִירְשׁ"י פ' בְּרַאשִׁית), הֵינּוּ בְּחֵינֵת פִּי שׁוֹנָה הַלְכוֹת (זוהר בְּרַאשִׁית כו: וּבְתִיקוֹן נה), שֶׁשֵּׁם שׁוֹרָה הַכֹּחַ הַמְדַמָּה כִּנְל. הֵינּוּ שְׂרָצָה לְפָגַם הַזְּכָרוֹן, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בֶּן זָכָר, עַל יְדֵי הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, הַשׁוֹרָה עַל פִּי שׁוֹנָה הַלְכוֹת כִּנְל:

וְלִחְכִּינֵע הַכֹּחַ הַמְדַמָּה הוּא עַל־יְדֵי בְּחֵינֵת יָד, בְּחֵינֵת (הוושע יב): בְּיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה. וְיָד הֵינּוּ בְּחֵינֵת שְׁמֻחָה, בְּחֵינֵת (דברים יב): וְשִׁמְחָתָם בְּכָל מִשְׁלַח יְדָכֶם. וְזֶה בְּחֵינֵת כְּלִי זָכָר שְׁמֻנְגָנִין בְּיַד, שֶׁעַל־יְדֵיזָח שׁוֹרָה הַנְּבִיאָה עַל הַנְּבִיאִים,

וְזֶה הַכֹּחַ הַמְדַמָּה הוּא מְבַקֵּשׁ תְּמִיד כְּלִי לְשִׁפְן שֵׁם, וְעַל־כֵּן הוּא מִחֲזִיר תְּמִיד לְשֵׁרוֹת עַל־פִּי שׁוֹנָה הַלְכוֹת. וְעַל־כֵּן, אִם הֵם מְחִדְשִׁים דְּבַר בְּתוֹרָה, הוּא חֲדוּשׁ נָאֵה וּמֵתַקְבֵּל (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְנֹז: גְּלִיּוֹד), כִּי הוּא בָּא מִכֹּחַ הַמְדַמָּה, שֶׁהוּא מְדַמָּה מִלְתָּא לְמִלְתָּא, אֵד שֶׁהַרַע שָׁבוּ הוּא יוֹתֵר מֵהַטוֹב. וְאֵלוּ הַחֲדוּשִׁים מוֹצִיקִים לְפָרְנָסָה, כִּי עַל־יְדֵי חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה נִבְרָאִים שְׁמִים וְאֲרִין, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (ישעיה נא): וְלֹאמֹר לְצִיּוֹן עִמִּי אֵתְהָה – אֵל תִּקְרִי עִמִּי אֵלֹא עִמִּי, מַה אֲנִי עֲבָדִי שְׁמִיא וְאַרְעָא כְּמִלּוּלִי וְכו' (כ"ש בּוֹהַר בְּחֻקֵּי דָף ה'). וְעַל־יְדֵיזָח בָּאִים כָּל הַחֲשָׁפְעוֹת וְהַבְּרָכוֹת לְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (דברים כח): יִפְתַּח ה' לְךָ אֵת אוֹצְרוֹ הַטוֹב אֵת הַשְּׁמַיִם וְכו'. אֵד כְּשֶׁהַחֲדוּשִׁים הֵם עַל־יְדֵי כֹחַ הַמְדַמָּה, אֵזִי נִבְרָאִין רְקִיעִין דְּשׁוֹא (בּוֹהַר שם), וְעַל יָדָם בָּא רַעַב לְעוֹלָם. וְאֵף שִׁישׁ בָּהֶם גַּם בֶּן טוֹב, שֶׁהֵם דְּבָרֵי תּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת שִׁבְעַת, אֵד מִחֻמַּת שֶׁהַרַע יוֹתֵר מֵהַטוֹב, עַל כֵּן הַרַע גּוֹבֵר, וְהַטוֹב נִתְבַטֵּל, בְּבְחֵינֵת: וְלֹא נוֹדַע כִּי בָּאוּ אֵל קַרְבְּנָה (בְּרַאשִׁית מא), שְׁמוֹתַגְבֵּר, חֵם וְשִׁלוֹם, בְּחֵינֵת שִׁבְעַת שְׁנֵי הַרַעַב עַל בְּחֵינֵת שִׁבְעַת שְׁנֵי הַשְּׁבַע, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַתַּגְבְּרוֹת הַרַע עַל הַטוֹב, עַד שֶׁאֵין נִבְרָא הַטוֹב מִפְּנֵי הַרַע, בְּבְחֵינֵת: וְלֹא נוֹדַע וְכו' כִּנְל: וּמַה שֶׁמִּחֲזִיר הַכֹּחַ הַמְדַמָּה לְשֵׁרוֹת עַל־פִּי שׁוֹנָה הַלְכוֹת, הוּא מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִבְרָא בְּעַרְב־שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת, וְקִדְשׁ עָלָיו הַיּוֹם, וְלֹא נִבְרָא לוֹ גּוֹף, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב בְּזוֹהַר (בְּרַאשִׁית דף מו וּמַח, וּבְפִרְשַׁת תְּרוּמָה דף קנח): עַל פְּסוּק: אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים לְעֵשׂוֹת, שְׁמִבְּאָר שֵׁם, שֶׁהַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם בְּחֵינֵת הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, נִבְרָאוּ בְּעַרְב־שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת, וּבְתוֹךְ כֵּן קִדְשׁ עָלָיו הַיּוֹם, וְנִשְׁאַרוּ רוּחַ בְּלֹא גּוֹף וְכו' עֵין שֵׁם. וְעַל כֵּן זֶה הַכֹּחַ הַמְדַמָּה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַקְּלָפוֹת, שֶׁהוּא רוּחַ בְּלֹא גּוֹף, הוּא מְבַקֵּשׁ לְעַצְמוֹ גּוֹף לְשֵׁרוֹת בּוֹ, וְהוֹלֵךְ אֲצֵל הַשׁוֹנֵי הַלְכוֹת, כִּי הֵם בּוֹרְאִים הַכֹּחַ בְּדְבָרֵי תּוֹרָתָם, עַל כֵּן הוּא הוֹלֵךְ וְשׁוֹרָה אֲצֵלָם, כִּדִּי שִׁתְּיָה נִבְרָא לוֹ גּוֹף לְהַתְּלַבֵּשׁ בּוֹ עַל יָדָם: וְזֶה שְׂכֵתוֹב (שם בְּפִרְשַׁה חִנְל): וְעַל הַשְּׁנוֹת הַחֲלוֹם, הֵינּוּ מַה שֶׁהַחֲלוֹם שֶׁהוּא בְּחֵינֵת כֹּחַ הַמְדַמָּה, הַשְּׁתַדְּלוֹתוֹ לְשֵׁרוֹת עַל הַשׁוֹנָה הַלְכוֹת. כִּי נִכּוֹן הַדְּבַר מֵעַם הָאֱלֹהִים, וּמִמַּהֵר הָאֱלֹהִים לְעֵשׂוֹתוֹ. זֶה בְּחֵינֵת: אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים לְעֵשׂוֹת חִנְל, שֶׁתִּיָּה נִכּוֹן הַכֹּל עַרְב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת, וְקִדְשׁ הַיּוֹם, וּמַהֵר אֱלֹקִים לְעֵשׂוֹתוֹ בְּלֹא גּוֹף, וּמִחֻמַּת זֶה הוּא

כמו שכתוב (מלכים ב ג): קחו לי מנגנ וכו'. כי הפלי הוא התאספות הרוח, והוא מערב טוב ורע. כי יש עצבות רוח, רוח נבואה, רוח רעה, פנאמר בשאול (שמואל א טז): ובעתתו רוח רעה. ויש רוח טובה, כמו שכתוב (תהלים קמג): רוחך טובה תנחמני בארץ מישור; והוא בחינת רוח נבואה, רוח הקדש. אך בשהוא מערב טוב ורע, אינו יכול לקבל נבואות אמת. ועל כן כתוב בשאול (שמואל א יא): ויתנבא וכו' ויפל ערם, ופרש רש"י: לשון משגע; כי היה מערב ברוח שטות, עצבות רוח. וזה שמנגנ ביד על הפלי, הוא מקבץ ומלקט ביד את הרוח טובה, רוח נבואה, מתוך עצבות רוח. וצריך להיות יודע נגן, שידע לקבץ וללקט ולמצא חלקי הרוח אחת לאחת, כדי לבנות הנגון, הינו השמחה, הינו לבנות הרוח טובה, רוח נבואה, שהוא הפך עצבות רוח. כי צריך לעלות ולירד בידו על הפלי שמנגנ, כדי לכוון לבנות השמחה בשלימות. וכשהנביא שומע זה הנגון מהיודע נגן, אזי מקבל מפניו רוח נבואה, שקבץ זה בידו מתוך העצבות רוח. וזה: ונגן בידו ומוב לך (שם בשמואל א יט) – ומוב לך דיקא, שמלקט ומצרף הטוב מתוך הרע. ועקר התקבצות וכוונת הרוח נבואה הוא עלידי היד, כי שם פקדונות הרוחות, כמו שכתוב (תהלים לא): בידך אפקיד רוחי, וכמו שכתוב (איוב יב): אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש. וזה (שם במלכים): והיה כנגן המנגן ותחי עליו יד ה': נמצא, עלידי שמנגן ביד על הפלי זמר, עלידי זה מכרר הרוח טובה מן הרוח רעה, שזהו בחינת רוח נבואה כנ"ל. וכל זה הוא בחינת הכנעת המדמה, שהוא בחינת הרוח רעה, רוח שטות, שרוצה לפגם ולבלבל את בחינת הרוח טובה, רוח נבואה, והוא נכנע ונתפטר עלידי השמחה, הבאה עלידי המנגן ביד כנ"ל. כי עקר התגברות המדמה הוא עלידי עצבות, כי המדמה הוא בחינת עצבות רוח, רוח נבואה, רוח רעה, שהוא מבלבל את הרוח טובה, רוח נבואה, שהוא בחינת זכרון הנ"ל, בחינת לאדבא מחשבתא בעלמא דאתי הנ"ל. ועל כן אינו יכולין לקבל רוח נבואה, רוח הקדש, בייאם עלידי שמחה, שהוא בחינת מנגן ביד, כמו שכתוב: והיה כנגן המנגן ותחי עליו יד ה', בחינת: ונגן בידו ומוב לך וכו' כנ"ל: וזה המנגן, צריך שיהיה יודע נגן כנ"ל. גם צריך שיהיה הפלי בשלמות, כדי שלא תצא כל הרוח המערב טוב ורע בבת אחת. ועל כן צריך שיהיה יודע נגן, וגם שיהיה הפלי שמנגנן עליה שלם, כדי שיוכל לברר

ולכוון הנגון בשלמות כראוי, שהוא בחינת מה שמכרר הרוח טובה, שהוא בחינת שמחה, בחינת רוח נבואה, מן העצבות רוח, שהוא רוח רעה כנ"ל. כי פשאין הפלי שלם, או שאינו יודע נגן, ואינו יודע לעלות ולירד בידו לברר הרוח טובה מן הרוח רעה, עליו נאמר (משלי כט): כל רוחו יוציא כסיל, דחינו שמוציא כל הרוח בבת אחת, ואזי בודאי אין נכנה הנגון. כי עקר נעימת הנגון נעשה עלידי ברור הרוח, (שהוא האויר, שמושם הקול, בידוע לחכמי הנגינה). הינו שעקר בחינת הנגון, הוא עלידי ברור הרוח טובה מן הרוח רעה. וכשיצא כל הרוח בבת אחת, יוצא כמו שהוא מערב טוב ורע, ואזי אין נכנה הנגון והשמחה, ואין נכנע המדמה. וזה בחינת (תהלים קמו): תצא רוחו ישוב לאדמתו. לאדמתו, הינו בחינת המדמה. הינו כשיצא כל הרוח, אזי חוזר ושב אל המדמה, כי לא נכנע המדמה, מאחר שאינו יכול ללקט ולברר הרוח טובה, ויוצא כל הרוח המערב טוב ורע. אבל כשייש לו בחינת יד הנ"ל, המלקט ומכרר בחינת הרוח טובה מן הרוח רעה, אזי מכניע המדמה, בבחינת: וכיד הנביאים אדמה כנ"ל, כי עקר בחינת הנבואה, הוא מבחינת היד הנ"ל, שמכרר הרוח טובה מן הרוח רעה, ועלידי זה מכניע המדמה, שהוא בחינת רוח רעה המערב ברוח טובה כנ"ל: וזה שכתוב (משלי ל): מי עלה שמים וירד, מי אסף רוח בחפניו, מי צרר מים בשמלה, מי הקים כל אפסי ארץ. מי עלה שמים וירד – זה בחינת המנגן, כי זה המנגן, הוא עולה וירד כנגינה, כי צריך לעלות ולירד במדת הנמיז, כפי משקל השיר, כדי לקבץ הרוח: וזה: מי אסף רוח בחפניו – בחפניו ממש, שהם הידים, כי שם שרש הרוח כנ"ל: שעקר בחינת הרוח הוא הידים, ששם פקדונות הרוחות כנ"ל. וזה: מי צרר מים בשמלה – מים בחינת לב, כמו שכתוב (איכה ב): שפכי כמים לבך. הינו שעלידי זה שמלקט הרוח, הוא צורר מים בשמלה, ששומר הלב שלא ישלט עליו המדמה. וזה: מי הקים כל אפסי ארץ – שעלידי זה הוא מקים בחינת רגליו המלבש בזה העולם. אפסי, בחינת רגליו, כמו שכתוב (יחזקאל מז): ויעברני מי אפסים. כי עלידי נגון ביד הנ"ל, עלידי זה נכנע המדמה, ואזי זוכה לזכרון הנ"ל, שהוא בחינת מה שידוע להבין כל הרמזים שיש בכל דבר שבועולם, שהם בחינת חיות אלקות, בחינת רגלי הקדשה, המלבשים בכל הדברים שבעולם כנ"ל. וזהו: מי הקים כל אפסי ארץ – שמעלה ומקים בחינת רגלי הקדשה המלבשין בזה העולם

כנ"ל: וזהו: ויהי מקץ שנתים ימים. שנתים ימים הוא בחינת מוציא דבה, הנאמר בהם (במדבר יד): יום לשנה יום לשנה; שעל ידם נתקלקל ונפגם בחינת אהבה דקדושה, שהוא בחינת: וקמץ הכהן כנ"ל. וזה: מקץ - שהוא בחינת פגם ה"קמץ". ופרעה חלם - הינו הכח המדמה כנ"ל. והנה עמד על היאר - היאר זה פישון, הינו בחינת פי שונה הלכות, שמתגבר עליהם הכח המדמה כנ"ל. והנה מן היאר וכו' - הינו שעל ידם בא שבע שני שבע ושבע שני רעב, הינו טוב ורע כנ"ל. והרע מתרבה וגובר על הטוב, בבחינת: ולא נודע כי באו אל קרבנה. ותקונו הוא יוסף, בבחינת (בראשית ל): אסף אלקים את הרפתי; שהוא ממתיק את הרע, שהוא בחינת הרעב, בבחינת (יהזקאל לו): אשר לא תקחו עוד הרפת רעב בגוים. והוא בחינת: אסף רוח וכו', בחינת (בראשית מא): איש אשר רוח אלקים בו. וזה שנאמר בו, (שם מו): ויוסף ישית ידו על עיניו - שעלידי תיד, נשמר העין מבח המדמה כנ"ל: עין בסבא (משפטים דף צח.) מה שדרש על פסוק: ה' אלקי גדלת מאד וכו'.

וזה בחינת: (תהלים עז): אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי. בלילה, שאז הוא פקדונות הרוחות, בחינת: בידך אפקיד רוחי כנ"ל, אזי הזמן לקבץ הרוח טובה מתוך הרוח רעה. הינו שאז עקר הזמן של ההתבודדות, להתבודד בינו לבין קונו, ולפרש שיהתו לפני השם יתברך, לשוח עם לבבו, ולחפש הרוח טובה, דהינו הנקודות טובות שיש בו עדין, לבררם מתוך הרוח רעה. שזהו בחינת נגון כנ"ל, שעלידייה נשמר הזכרון כנ"ל, דהינו שעלידייה זוכה לזכר תכליתו האחרון לעולם הבא, ולחשב תמיד על סופו ולאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי תמיד, שכל זה הוא בחינת זכרון כנ"ל. וזהו: אזכרה נגינתי בלילה, עם לבבי אשיחה, ויחפש רוחי. אם תדקדק במקרא הזה, תמצא שבכל המלות האלה בכלם מבאר כל ענין כנ"ל. אזכרה, זה בחינת הזכרון כנ"ל, שצריכין לזכר תמיד בעלמא דאתי. וזה בחינת נגינתי, דהינו בחינת הנגון כנ"ל, שהוא בחינת ברור הטוב מן הרע כנ"ל. כי עלידי בחינת נגון ושמחה, יכולין לזכר עצמו בעולם הבא. כי שמירת הזכרון הוא עלידי נגון ביד, שהוא בחינת שמחה כנ"ל. וזהו: בלילה, כי עקר ברור הרוח טובה הוא בלילה, שאז הוא פקדונות הרוחות כנ"ל. וזהו: עם לבבי אשיחה - כי עלידי בחינת נגון

ושמחה כנ"ל, עלידייה נשמר הלב מבח המדמה כנ"ל. ואז יכול לשפך לבו בפנים לפני ה', שזהו בחינת: מי צרר מים בשמלה כנ"ל, בבחינת: שפכי כמים לבך נכח פני ה'. וזהו: עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי - שעלידייה נתעוררין לשוח עם לבבו מתכליתו הנצחי לעולם הבא, ולחפש ולבקש למצא הנקודות טובות, בחינת הרוח טובה שפקרבו, כדי לשוח להשם יתברך עלידייה. פי עקר התשובה הוא, להכניע הרוח רעה, ולברר הרוח טובה, בידוע: וזה בחינת קימה פחצות לילה, כי כנור היה תלוי למעלה ממפתו של דוד, וכיון שהגיע הצות לילה היה מנגן מאליו (כשארד"ל ברכות ג.). הינו שבחצות לילה אז נתעורר בחינות הנגון דקדושה, הנמשך מכנור של דוד, שהוא בחינת ברור הרוח טובה וכו' כנ"ל. ועל-כן אז הזמן להתגבר בעבודת השם, לקום אז לעסק בעבודת השם, לפרש שיהתו לפניו יתברך, כי אז עקר הברור עלידי בחינת נגון כנ"ל, שהוא בחינת כנור של דוד שמנגן אז כנ"ל. והכן היטב דברים אלו למעשה: זאת התורה נאמרה בשבת הנבה, ואחר שאמר התורה הזאת אמר: אני אמרתי עתה איך מדליקין נר הנבה, בחינת לאמשכא משח רבות קדשא ולאדלקא בוצינא (זוהר בראשית לא, ויקרא ז, שמיני לו, אמור פה, קד, בהעלותך קנר), שמן משחת קדש (שמות ל), שהוא הדעת, בידוע. הינו בחינת הגדלת הדעת כנ"ל שהוא בחינת זכרון כנ"ל; ולא באר יותר:

שיך לעיל: מי אסף רוח בחפניו מי צרר מים בשמלה וכו' כנ"ל. וזהו, (תהלים קמו): ישב רוחו וילוו מים. עלידי ישב רוחו, שמלקט ומאסף הרוח בידו, עלידייה יללו מים, בחינת: מי צרר מים, שהוא בחינת הלב, בחינת: שפכי כמים לבך, כנ"ל, עין שם:

כלל הענין הוא, מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים סו, נדה יט): אין אדם דן גזרה שוה מעצמו, כי יכול להיות שהוא דן גזרה שוה מעצמו, והוא מבח המדמה, שמדמה מלתא למלתא כנ"ל, עין שם. על כן אסור לדון גזרה שוה הינו לדמות מלתא למלתא, מעצמו. אלא אם כן קבלה מרבו, ורבו מרבו, עד משה רבנו עליו השלום, מפי הגבורה, כדי להנצל מבח המדמה, והכין:

הנעלמים בחינת בעלמא, בא להשמיענו פזר נתן דייקא לאביונים.

כיוון שנתן לעניים פזור זה נאה. כי יש תועלת רבה בניתנת צדקתו לעניים, כי אינו כי הוא מחייה אותם המסכנים ואינו מאבד כוחו אלא אדברא מועיל גם לו כפי שיבואר. הנה יש לבאר ענין זה הפיזור הקדוש בשני אופנים. האופן האחד הוא כפשוטו, בניתנת צדקה שהוא בחינת משא ומתן של ההמון עם, הגורם יחוד צדיק וכנסת וישראל. האופן שני הוא כי מה שהצדיק יש ביכולתו להבין הרמזים הנמשכים בכל יום מאין סוף עד אין תכלית עד לנקודת המרכז של עולם הזה, שהם בחינת הלבוש של הרגלין הקדוש שבזה עולם, זאת היכולת הוא אצלו גם בבחינת הסתפקות, כי עבודת הקדושה של תורה ומצוות נעלה מזאת העובדה של הבנת הרמזים בכוח המדמה, וגם מזאת ההסתפקות צריך להפריש צדקה, דהיינו שצריך לעזור לעניים בדעתם במדרגה הנמוכה שאין כוח המדמה שלהם מתוקן ואין יכולים בעצמם להבין הרמזים באופן שיתחזקו להתקרב לה' על ידי אלו הרמזים, כי בקטנות דעתם אין זוכים עולם הבא לא בכלליות ולא בפרטיות, אזי זה הצדיק שהוא נושא משך הזרע, מפזר לתלמידיו וכלל ישראל דעת, ומפריש צדקה של דעת לרמזו להם מתוך העובר עליהם במציאות בכל יום או בפירוש חלום וכדומה. ועל ידי זאת הצדקה של דעת הרמזים נעשה בחינת השפעת היריעה ללוחות הברית ונעשה יחוד צדיק וכנסת ישראל. כי על ידי שמאיר להם הלבוש של אור אין סוף הנמשך מעולם הבא לעולם הזה, שהוא בחינת המשכת הזכרון של עלמא דאתי, לזכור שיש עוד עולם מלבד עולם הזה, על ידי זה נעשה יחוד ה' אלוקי. וזה הפיזור והמשכת גילוי הרמזים הוא נאה, כי הוא השוואת הרגלין והלבוש כפי הסדר העליון, כמו התנאה לפניו במצוות, יפה ודייק המצווה למטה כפי שלמותה בעולמות העליונים, כי טרם גילוי פנימיות הרמז המשך במחשבה דיבור ומעשה לא מתגלה הסדר והשגחה האלוקית שבזה הדיבור, אך כשהצדיק מבין הרמז ומגלה הדיבור מאת ה' מאיר יופי עולם הבא בעולם הזה. והבן. והוא גם בחינת מדמה מילתא למילתא שהמדמה מבורר והאמונה ברורה אזי יתראה בתוך מילתא של עולם הזה בדיוק נאה המילתא של עולם הבא. כי מבין דבר עולם הבא מתוך דבר עולם הזה. מה זה

(במדבר ט') וּבְיוֹם הַקִּיּוֹם אֶת הַמִּשְׁפָּן. רַבִּי חֵיִיא פְתַח, (תהלים קיב) פִּזֵּר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקָתוֹ עֲזָמְדַת לְעַד קָרְנֵו תְרוֹם כְּכֹבֵד. פִּזֵּר לְאֲבִיוֹנִים, מֵאֵי פִזֵּר. כְּמָה דְאֵת אָמַר (משלי יא) יֵשׁ מְפִזֵּר וְנוֹסֵף עוֹד. יְכוֹל פִּזֵּר בְּעֵלְמָא, קָא מְשַׁמַּע לֵן פִּזֵּר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים, פִּיזֵן דִּיהִיב לְמַסְכְּנֵי, הָאֵי פִזֵּרָא יְאוּת. מֵאֵי וְנוֹסֵף עוֹד. כְּכֹלָא. וְנוֹסֵף עוֹד בְּעוֹתְרָא. וְנוֹסֵף עוֹד בְּחַיִּי. – וּבְיוֹם הַקִּיּוֹם אֶת הַמִּשְׁכָּן, הנה יש לבאר על פי דברי הזהר ודברי רבנו הקדוש להבין דבר מתוך דבר, כי המשכן הוא בחינת המשכת אור אין סוף בלבוש של מדרגות עולם הזה. ורמזיו ויופיו ונאווה של המשכן בפרטיו הרבים היה ממושיך בתוכו בחינת זכרון עולם הבא. ועל ידי שישיראל בכל היום היו מקימים המשכן שהוא בחינת הרמזים הנמשכים בכל יום במחשבה דיבור ומעשה, על ידי זה השכינה הייתה שורה במשכן עד שהיה נמשך דיבור למשה ממש והקול היה מידבר אליו מבין שני הכרובים בארון העדות שהוא בחינת ארון הברית המקבל מהיריעה, ועל ידי שהקימו המשכן וכיסו הארון על ידי היריעה שכל זה מרמז על יחוד צדיק וכנסת ישראל, על ידי זה רימז להם הקב"ה שיש לו נחת מזה הכיסוי והשפעה וכנגד מעשי ישראל היה מכסה הענן את האוהל להשפיע ליריעה ולאחל העדות והארון הברית גם כן. ובלילה עד בוקר היה נדמה זה העמוד בעצמו כעמוד אש, זה בחינת כוח המדמה דקדושה שעל ידו זוכרים בעולם הבא כראוי, וזה שנדמה כאש הוא בחינת דין וצמצום בחינת גדלת מאד. רבי חייא פתח לבאר זה הפסוק על המשכן על ידי פסוק בתהילים שהוא הקדמה שממנה בכוח המדמה דקדושה ניתן להבין דבר מתוך דבר לדמות מילתא למילתא ולבאר את הפסוק על המשכן, כפי שבאמת בהמשך הזהר רבי אבא הוא זה שמבאר מתוך דברי רבי חייא את הפסוק. והקדים ואמר רבי חייא, פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום ככבוד. פזר לאביונים, מהו פזר? הרי יכול היה לכתוב נתן לאביונים, ועוד כי פיזור הוא הפך האיסוף האיגוד הנותן כוח, בחינת פיזור הכוח פיזור הנפש פיזור הניצוצות אלא כמו שנאמר יש מפזר ואינו מאבד מזה הפיזור אלא אדרכא ונוסף עוד. יכול פיזור בעלמא? כנ"ל שהוא פיזור הניצוצות וכוחות הנפש

ונוסף עוד? כי הפיזור אינו הפסד לו אלא הניצוצות של דעת הבא שפיזר בקדושה למקום קדוש של העניים אלו הניצוצות הזורים ומתאספים אליו שוב ועוד נוסף עליהם, והוא מובן גם כרב המלמד דעת לתלמידיו כי על ידי קושיות התלמידים מהדדים אותו ונוסף לו דעת חדשה (עיינן גם תורה ז' חלק ב') נוסף בכל שהוא יסוד, כי נוסף שפע שכנסת ישראל משפיע מה שקבלה מהצדיק, על ידי בחינת יהוד צדיק וכנסת ישראל שנעשה על ידי גילוי הרמזים ומשא ומתן של הצדיקים עם התלמידים להבין הרמזים ביתר דיוק ונאוות. וכן בכל נוסף עוד בגשמיות ורוחניות. ונוסף עוד בעושר, כי על ידי משא ומתן של הוא העברת הניצוצות האותיות המלוכשים בחפצים שהם העצמם גם כן בחינת הרמזים שבכל יום שיש במשא ומתן, על ידי זה מרוויח הצדיק מזה המקח וממכר, של החפצים ושל הרמזים ושל דעת התורה שפיזר, ועל ידי איסוף הניצוצות מחדש אליו לברר שוב נר"ן שלו ביתר התבוננות ועמקות על ידי זה זוכה גם לעשירות של התבוננות וגם עשירות בגשמיות. ונוסף עוד בחיים, כי חיים הם בחינת זכרון עלמא דאתי, הפך שכחה ומיתת הלב, והוא על ידי שהמשיך הרמזים לעניים בדעתם והחייה אותם על ידי שקרב דעתם לקב"ה, על ידי זה התחזק אצלו ביתר שאת זכרון עולם הבא ושהוא בחינת חיים. כי הוא בעינו הטובה לראות הרמזים לטובה של נשמות העניים אשר תחתיו, רואה בעין טובה עולם הבא והיות הנמשך ממנו תמיד מאין סוף עד אין תכלית בהשגחה מופלאה ונאה. וזאת התחדשות של הדעת הנמשכת בכל עת מעולם הבא לעולם הזה הוא עיקר החיים האמתיים.

האי קרא הכי מבטי ליה, יש מפזר ויוסף עוד, מאי ונוסף. אלא ההוא אתר דשרי ביה מיתה, הוא גרים ליה דיתוסף מחיים דלעילא לאוספא ליה. אמר רבי יהודה אמר רבי חייא, קרא אסחיר, דכל מאן דיהיב למסבני, אתער אילנא דחיי, לאוספא להאי אילנא דמותא, וקדין אשתבח חיים וחרו לעילא. ובר נש דגרים דא, בשעתא דאצטרף ליה, החו אילנא דחיי קאים עליה, ויהוי אילנא דמותא אנן עלוי. ובנין פה ונוסף עוד. (כמה דאת אמר) (תהלים קיב) צדקתו (דף קנ"ד ע"א) עומדת לעד. מאי עומדת לעד. עומדת עליה דבר נש, לזמנא ליה קיומא וחיים, כמח דאיהו יהיב ליה חיים,

ואתער לגבי חיי, הכי נמי יתבין ליה. ואינון תרי אילנין (יהבין ליה) קיימין עליה לשיובא ליה, ולאוספא ליה חיי. זה הפסוק כך היה צריך להיות. יש מפזר והוא עצמו ויוסף עוד, מה ונוסף מאליו במקום אחר לכאורה. אלא אותו מקום ששורה בו מיתה, שהוא מקום השכחה והרע העין ומיתת הלב של העניים בדעת שלא רואים בעיני האמונה שיש עוד עולם וכי ה' יתברך מרמז להם שיתקרבו אליו בכל עת גם במקום הרהוק שמונחים שם, אך עתה שזה הצדיק המפריש צדקת הדעת להראות להם הרמזים ולהבינם ולהכניס בהם דעת כי ה' יתברך מומשיך רמזים בכל יום כמחשבה דיבור ומעשה מאין סוף עד למקום שלהם, ומתחזקים מזאת ההמשכה של העולם הבא ומתחיל לזכור שיש עולם הבא, שזה הזכרון הוא בחינת חיים, ונעשה להם בחינת יתרון האור של החיים מן החושך של השכחה והמיתה בה היו מונחים מרם הארת פיזור צדקת הצדיק להם. זה המקום של העניים הוא דייקא גורם לו לצדיק שיתוסף מאליו מחיים שלמעלה של המשכת החיים מעלמא דאתי לחוסיף לו מידה כנגד מידה. אמר רבי יהודה אמר רבי חייא, הפסוק מעיד שכל מי שנותן לעניים צדקה וניצוצות נר"ן שלו וכן נותן דעת הרמזים מעורר עין החיים שהוא הארת זכרון עולם הבא לחוסיף לאותו עין המוות, בחינת מיתת הלב ורוע עין ולשון הרע ושכחה ועניות הדעת שהוא כסילות ובהמיות שהוא בלבול המדמה עד שאין יכול לזכור בעולם הבא, אך עתה נמשך לשם חיים כנ"ל בזכות הצדקה, ואז נמצא חיים ושמחה למעלה, כי נעשה יהוד ה' אלוקי למעלה על ידי המשכת זכרון עולם הבא בכלליות ופרטיות, כי הפעולה למטה גורמת התחדשות השפע והחיים והשמחה למעלה, כי נעשה נחת רוח לקב"ה שבוחרים להתבונן ברמזיו ולהתקרב אליו. והאדם שגורם, בהתבוננות רמזי עולם הבא לו ולעניים סביבו, את זה היהוד ה' אלוקי שהוא יהוד צדיק וכנסת ישראל, אזי בשעה שצריך לו המתקה מפני עניות שלו, כי גלגל הוא שחוזר בעולם ולפעמים הוא בקטנות והסתרה וצריך רחמי שמים, לכן אותו עין החיים שהמשיך לעניים עתה עומד עליו, ואותו עין המוות של העניים שהחייה גם כן מגן עליו, ומשום כך ונוסף עוד הגנה וחיים ממקום אחר, דייקא מסתרא דמיתה שנתתקן בזכותו. ומבאר המשך הפסוק צדקתו עומדת לעד. מה זה עומדת לעד? עומדת על האדם זכות

הצדקה של דעת שנתן, לזמן לו תמיד בכל עת בכל יום רמזי חיים מאור אין סוף מקור החיים, במחשבה דיבור ומעשה המזדמנים לו לעד, כי אלו הרמזים ולבושי רגלי הקדושה הם בחינת קיום, כי נמשכים מעולם הבא הקיים לעד, ונמשך לו משם חיים כנ"ל. והוא מידה כנגד מידה, כמו שהוא נתן לו לעני החשוב כמות, צדקת הדעת של החיים שהוא זכרון עולם הבא הנמשך ברמזים ועירר את העני להתבונן לגבי החיים והקרבה לה, כך נותנים לו צדקה וחיים מלמעלה, אלו שני האילנות כנ"ל עץ החיים ועץ המוות שחיבר ביניהם להחיות מקום המיתה והשכחה הם דייקא עומדים עליו להצילו מן המדמה ומיתת הלב ולהוסיף לו חיים של עולם הבא.

קָרְנוּ תְרוּם בְּכָבוֹד, תָּא חַזִי עֲלֵמָא דְאַמְרֵן, הַחַיָּא (ק"ב ע"א) גְּרֵן תְרוּם. וּבְמָה. בְּכָבוֹד דְלַעֲלֵא, דְחַאי בַר נָשׁ גְּרִים לְחַבְרָא לִזְן בְּחֵדָא, וְלֵאמָרָא בְּרַבָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא. – קָרְנוּ תְרוּם בְּכָבוֹד, בֵּא וְרָאָה הָעוֹלָם שֶׁאִמְרָנוּ, שֶׁהוּא עוֹלָם הַבָּא הַנֶּעֱלַם בְּתוֹךְ עוֹלָם הַזֶּה בְּלִבוֹשׁ הַרְמוּזִים, עֲלֵמָא דַּתִּי שִׁישׁ לִזְכְּרוּ תְּמִיד בְּכֻלְיֵי עֵת שֶׁקָּם שִׂידַע וְיִזְכּוּר שִׁישׁ עוֹד עוֹלָם שֶׁהָרִי זֶה עֵתָה חוֹרָה נִשְׁמָתוֹ מֵעוֹלָם הַבָּא לְהַחִיּוֹת הַפְּגֵר הַמֵּת, וְכֵן בְּפִרְטוּיֹת אֵיךְ נִמְשָׁךְ לוֹ בְּכָל יוֹם רְמוּזִים מְאוּר אֵין סוֹף בְּתוֹךְ מַחֲשֶׁבֶת דִּיבּוּר וּמַעֲשֵׂה הַמְזֻדְמָנִים לוֹ שִׁישׁ לוֹ לְהִתְבּוֹנֵן אֵיךְ מְרֻזוֹ לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ בְּאֵלּוֹ הַרְמוּזִים דִּיִּקָּא לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, זֶה עוֹלָם הַבָּא הַנִּסְתָּר שִׁישׁ לְגוֹלָתוֹ, הַחַיָּא הַנִּסְתָּר הוּא בְּעֵצְמוֹ מִתְגַּלֵּה בּוֹכּוֹת אוֹתוֹ קֶרֶן שֶׁל צְדָקָה, שֶׁגַם בְּמִידַת הַחֶסֶת פְּקוּת שִׁישׁ לוֹ בְּזֹאת הַעֲבֹדָה שֶׁל הַרְמוּזִים לְעֵצְמוֹ, מִפְּרִישׁ גַּם כֵּן צְדָקַת דַּעַת הַרְמוּזִים לְעֵנִיִּים כְּנ"ל, שֶׁאֵלּוֹ הַרְמוּזִים הֵם הַתְּלַבְּשׁוֹת קֶרֶן עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּנ"ל, זֹאת הַקֶּרֶן אוֹר הָעֲלִיּוֹן הַמְּאִירָה לְקוֹ דֵּק לְעוֹלָם הַזֶּה הוּא תְרוּם וְתַעֲלָה לְהַכֵּל בְּשׁוֹרְשָׁה שְׁבֵאֵין סוֹף אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ נִמְשָׁכָה בְּרְמוּזִים, וּבְמָה תְרוּם, בְּכָבוֹד שְׁלֹמֵעֵלָה, דְהֵיִינוּ הַלְבוּשׁ הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַמְּדַרְגּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, כִּי רַבִּי יוֹחָנָן קָרָא לְמֵאֲנֵי מַכְבּוֹדוֹתָא, דְהֵיִינוּ שְׂמֵרֵר הַמְּדַמָּה, שֶׁהוּא כּוֹחַ אֲשֶׁר בְּמוֹחַ לְקִשֶׁר הַרְאוֹת שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה הַנִּשְׁלַחַת לְמוֹחַ, לְדַמָּא מִיִּלְתָּא לְמִיִּלְתָּא לְהַבִּין מִה רוֹאָה, וְכֵאֲשֶׁר הַמְּדַמָּה מוֹכֵר וְעֵינוּ טוֹבָה, וְזוֹכֵר בְּעוֹלָם הַבָּא בְּכֻלְיֵי עֵת, אֲזִי גַם כְּשִׁיתְּבּוֹנֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמַחֲשֶׁבֶת דִּיבּוּר וּמַעֲשֵׂה שְׁבֵכֵל יוֹם אֲזִי יֵדַע כִּי אֵלּוֹ הַמַּחֲשֶׁבֶת וְהַדִּיבּוּרִים וּמַעֲשִׂים הֵם לְבוֹשׁ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן שֶׁל מְדַרְגּוֹת הַתְּחַתּוֹנוֹת שֶׁל הַקְּדוּשָׁה הַבָּאִים אֵלָיו לְרֻמוֹ

ולחזכירו להתקרב לה' ועולם האמת שהוא עולם הבא נמצא בא אליו תמיד, ואז כאשר מתבונן בזה האופן נעשה יהוד ה' אלוקי, חיבור עולם הזה להעולם הבא שהוא העיקר, שהרי אותו אדם גורם לחבר אותם את שתי העולמות כאחד, כי ברגע שמעלה קרן הרמזים על ידי הידיעה שהיא לבוש כבוד עליון, נמצא שרואה איך עולם הבא קים בכל עת בתוך עולם הזה ובאמת הם אחד, רק שקודם הכרתו היה הלבוש עיקר כדבר בפני עצמו, ועתה יש כאן שנים שהם אחד. ועל ידי יהוד ה' אלוקי ויהוד צדיק וכנסת ישראל על ידי זה השכינה שהיא כנסת ישראל מוריקה והמשפיעה הברכות למעלה בבחינת יהוד קב"ה ושכינתיה ולמטה להמשיך ברכת הפרנסה והחיים ועליית הניצוצות נר"ן של כל ישראל, כי על ידי ההתבוננות ברמזים ועליית זכרון עולם הבא נעשה יהוד צדיק וכנסת ישראל, והוא בחינת משא ומתן, כי הצדיק הוא נושא את העולם ומעלה רמזי העולם לשורשם שבעולם הבא, והוא נושא כל הברכות כמו שכתוב ברכות לראש צדיק, והוא נושא משך הזרע, שהיא הטיפה הזרעית של שורש הדעת של ישראל, ומשפיע לכנסת ישראל, היא נקראת מתן על שם שמקבלת ממנו נותנת לכל העולם, על שם ותתן טרף לביתה והוק לנערותיה, מה שהשכינה ממשיכה בהשגחה מפגשים של מחשבה דיבור ומעשה לעשות מקה וממכר של הפצי נשמות ישראל אשר בהם מלוכשים ניצוצות נר"ן שלהם, וישראל נושאים ונותנים באמונה, וכן מוכרים אחד לשני דעת ותורה, ואלו החפצים והניצוצות עוברים מזה לזה במקוה וממכר, וכל אחד מרוויח כסף וניצוצות נר"ן שלו בכדי לעשות ולקנות בהם דברים חדשים למען ההתקרבות להשם יתברך, קנין גשמי למען עבודת הבורא וקנין רוחני של תורה ומצוות. נמצא שזה החיבור של העולמות על ידי הרמזים גורם בעצמו להוריק ברכות למעלה בצדיק ולמטה בשכינה וכישראל.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, בְּכָל זְמַנָּא דְמִשְׁפָּנָא אֲתָקָם בְּעוֹבְדֵי חַוְיוֹן דְּבְנֵי נְשָׂא בְּדִין חַחֵא יוֹמָא, יוֹמָא דְחֻדְוָה דְכֻלָּא, וּמִשְׁחָ רְבוּת קְדִישָׁא אֲתָרַק בְּהַהוּ בּוֹצִינֵין, וְנִתְרִין בְּלַחֵי. מֵאֵן דְּגְרִים דָּא, גְּרִים לִיה (בַּהֲחֵא עֲלֵמָא דַּתִּי) דִּישְׁתָּזִיב בְּחַאי עֲלֵמָא, וְיֵהָא לִיה חַיִּים בְּעֲלֵמָא דַּתִּי, הָדָא הוּא דְקִתִּיב, (מִשְׁלֵי יֵא) וְצְדָקָה תִּצְלֵל מִמְּוֹת, וּבְקִתִּיב (מִשְׁלֵי ד) וְאַרְחָ צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהַ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם. – רַבִּי אַבָּא

בא לבאר ענין המשכן ופסוק שהביא רבי חייא כנ"ל כי בכוח המדמה דקדושה שלו הבין דבר מתוך דבר, מתוך כל ההקדמות של רבי חייא בעניין הצדקה כנ"ל, והבין רמזי רבי חייא איך נמצאים מלוכשים גם בסוד המשכן ואמר, **בכל זמן המשכן מוקם במעשי בני אדם**, גם כפשוטו מה שהקימו המשכן כמדובר בכל מקום שחנו על פי עמודי הענן והאש המרמזים מקום ההנהיה לברר הניצוצות. וראו להתבונן בכל פעם איך המשכן למטה מרמז על משכן עליון ועולמות עליונים. וכן **בכל זמן שמשכן** השכינה והשגחה האלוקית שהם רגלי הקדושה המתגלים בעולם הזה בעצם, והם עומדים ומוקמים על מקומם הראוי על ידי ההכרה בהם, על ידי מעשי בני אדם המתבוננים איך באלו המעשים שקדמו להם דיבורים מחשבות, איך השכינה מרמזת להם באלו הדברים להתקרב לה', **אז אותו יום** מיוחד בגילוי ניצוצות נר"ן שלו, **יום שמחה של הכל**, למעלה ולמטה כנ"ל מפני היחוד ה' אלוקי הנעשה על ידי זאת ההתבוננות, והיא שמחה של הצדיק הנקרא כל כידוע, כי הוא מקבל תוספת חיים וזכרון עולם הבא כנ"ל בזכות העניים כנ"ל. ובאותו יום של עליית הניצוצות המרומזים במלוכשי כבוד המשכן, אזי **ושמן משחת קודש** שהיא הדעת של זכרון עולם, הבא הקדוש והמובדל ועליון, המשווה ומקיף כיריעה המקיפה לארון הברית, הוא **מזרק** ומושפע מהצדיק **באותם הנרות** נשמה שהם נשמות ישראל, **ומאירים כולם** באור עולם הבא. וכנגד זה היה הכהן הגדול הצדיק מדליק נרות המנורה בשמן משחת קודש שהוא עדות השכינה שורה בישראל אפילו מתחת לעשרה טפחים יורדים רמזי אור אין סוף לכל אחד ואחד מישראל שעל ידי זה יש היוזק ותקווה לכל ישראל לשוב ה' מכל מקום שהם, והוא שמחה למעלה ולמטה. **מי שגורם את זה**, לגלות השכינה לעניים על ידי צדקת הרמזים שהוא בחינת הקמת המשכן כנ"ל וגורם לחבר הרחוקים להאיר בהם אור נר"ן שלהם שהוא בעצמו זכרון עולם הבא, שהוא בחינת הדלקת המנורה בשמן משחת קודש אזי מידה כנגד מידה כנ"ל, **גורם לו באותו זכרון עולם הבא** שהאיר בהם, **שינצל בעולם הזה** ממנו בעצמו, שלא יפול לרע עיין ולשון הרע וכסילות ובהמיות ואהבות רעות, המקלקלים כוח המדמה עד שנותן תוקף לעולם הזה כאילו אין עולם הבא, שכל זה הוא בחינת מיתה, מיתת הלב ושכחה ושברי לוחות, כי מה שמדבר

לשון הרע הוא העצמו מפני שאינו מבין שיש עוד עולם שהוא עולם האמת והוא מקור נשמות ישראל אשר הם באמת, אחד, ומקנא בהתנשאות חברו ואינו מאמין בהשגחה הפרטית איך כל אחד מקבל דיבור ה' ורמזיו מאין סוף כפי ענין הנר"ן שלו, ואין לו מה לקנא בחברו, שהרי ה' יתברך מדבר גם איתו לקרבו שזה העיקר. ולכן זה הצדיק האוהב כלל ישראל והוא נושא משך הזרע של כלל ישראל ומעלה נשמתם ומעריך כל אחד ואחד ויודע איך ה' יתברך מדבר עם כל אחד והוא עוזר להם להבין הרמזים בעצמם בזכות זה שמזכה הרבים אין חטא עולם הזה בא על ידו, וינצל מסכנת עולם הזה, **ויהיו לו חיים בעולם הבא**, שכבר כאן בעולם הזה יראה עולמו בחייו וימשיך זכרון עולם הבא בחינת חיים כאן בכל עת. כי תמיד מכל יום מקים את המשכן והתגלות השגחה השכינה המדברת עימו ועם כלל ישראל. **זהו שכתוב וצדקה של דעת הרמזים תציל ממות** שהוא עולם הזה שהוא מקום השכחה ומיתת הלב. **וכתוב ואורה צדיקים הנוהגים בדרכם בעבודת ה'** לתת צדקה של דעת לעניים, דרכם בכל יום ומקום מאירה באור זכרון עולם הבא, **כאור נוגה** כי על צדקה שלהם ונוסף עוד בכל עת ביתר שאת אור זכרון עולם הבא בתוך עולם הזה ונעשה יהוד גדול, כי **הולך ואור עד נכון היום** בצהרים שמאיר בתוספת אור גדול אור אין סוף המתגלה בלבוש כבוד עולם הזה דייקא. דייקא על ידי העניים המקבלים חיים מהצדיקים ומשלימים גם לצדיקים הנר"ן וזכרון עולם הבא על ידי חידוד התבוננות בכל פעם. בחינת מתלמידי יותר מכולם. ויהי רצון שה' יתברך ישלח לנו ברחמים מהרה את דוד מלכא משחא אשר מקומו באחורי התפילין שהוא בחינת התגלות הרמזים המולכשים בבחינת אהוריים, עד לגילוי המוחין של תפילין הנקראים חיים כי דוד מלכא משיחא המשווה בשמן משחת קודש הוא ימשיך לנו בשלמות דעת זכרון עולם הבא, ויבנה התבוננות הרמזים ובנין בית המקדש דאקרי משכן ויעלה ויקים השכינה מעפר ולגאלנו גאולת עולם הבא אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטמים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב מוזנתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. צריך לשמר מאד את הזכרון שלא יפול לשכחה, דחינו שיזכר תמיד בעלמא דאתי ולא ישכח.

ב. צריך להמשיך הזכרון בפרטיות, דחינו שיגדיל דעתו בכל המחשבה דבור ומעשה שהשם יתברך מזמין לו בכל יום, להבין מהם הרמזים שהשם יתברך מרמז לו על יום להתקרב אליו. כי השם יתברך מוציאים את עצמו מאין סוף עד אין תכלית, ומרמז לו רמזים בכל יום עלידי כל הדברים שמזמין לו באותו היום. וצריך האדם להגדיל דעתו בזה, לזכר בהשם יתברך עלידי כל המחשבה דבור ומעשה שהשם יתברך מזמין לו בכל יום, ולהבין מהם הרמזים להתקרב אליו. אך ההגדלת הדעת צריכה להיות במדה.

ג. ואפלו מי שיודע ומבין רמזים מכל הדברים, אפלו מדברי חל, אפי"עליכון אסור לו לעסוק רק בזה מהמת ב' טעמים (עין בפנים), רק צריך שיחיה לו הסתפקות להסתפק רק בהכרחיות. ואפלו מזה הסתפקות גופא צריך לתן צדקה. ומו שמתנהג כן, נעשה עלידי כל זה תענוגים נפלאים ויחודים גדולים למעשה. והמזידים שאין להם זה חשבל להבין רמזים כנ"ל, נעשה אצלם כל זה ממילא עלידי שנה וציצית ותפלין ותורה ותפלה ומשאיומתן:

ד. כדי לשמר הזכרון הנ"ל, צריך לשמר את עצמו שלא יפול לכהונת רע עין שהוא מיתת הלב, שעלידי זה בא שכחה: (שם אות ד')

תפילה על פי הלימוד

להיות מסתפק במועט מהעולם הזה, ולא אשתמש בעסקי העולם הזה כי אם מה שמכרח לבד בתכלית הצמצום וההסתפקות, בקדשה ובטהרה גדולה לשמך ולזכרך לבד. ואפלו בשתזכרני להגדלת הדעת באמת שאזכה להבין מכל הדברים את הרמזים דקדשה שיש בהם, אפי"עליכון לא אהיה נוטה פלל להרבות חס ושלום בעסקי העולם הזה, רק להסתפק במועט מאד בצמצום גדול בהכרחיות לבד, ובקדשה ובטהרה גדולה לשמך לבד באמת, ועקר עסקי יהיה רק בעבודת ה' לעסוק כל ימי בתורה ותפלה ומעשים טובים. ותעורני שאפלו מזה ההסתפקות וההכרחיות שתשפיע לי אזהרה להפריש ממנו לצדקה, ואזהרה לקיים מקרא שכתוב, טוב איש הונן ומלוה ויכלכל דכריו במשפט. ואזהרה להרבות בצדקה לעניים הגונים הרבה, ועל ידי הצדקה שלי אזהרה ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ביוחדא שלים בשם כל ישראל:

העשיה הנשמי הזה, מאין סוף עד אין תכלית. ואתה מצמצם ומרמז רמזים לכל אדם בכל מקום ובכל עת לקרבו לעבודתך, לפי המקום ולפי השעה ולפי האדם. עורני וזכרני ותפתח את דעתי, שאזכה להבין היטב באמת את הרמזים האלה, למען אזהרה לשוב אליך באמת להיות פרצונך תמיד מעתה ועד עולם. ותורני ותלמדני בהסוד הגדול ובגבורתך הנוראה, שאזכה לידע ולהבין באמת איך להגדיל את דעתי בענין הרמזים האלה, ואיך לצמצם את דעתי בקדשה שלא יצא חוץ מהמדה, שלא אדרש במפלא ממנו ולא אחקר במכסה ממנו, רק בפה שהורשתי אזהרה להתבונן ולהגדיל את דעתי בהדרגה ובמדה כפי מדרגתי, להבין תמיד בכל עת ובכל שעה את כל הרמזים שאתה מרמז לי תמיד ברחמיך, עלידי כל הדברים שבעולם, ועלידי כל המחשבות והדבורים והעשיות שאתה מזמין לי בכל עת, אשר בכלם אין פגנתך שום דבר כי אם לרמוז לי עלידים להתקרב לעבודתך באמת:

ותזכרני ברחמיך הרבים למדת ההסתפקות, שאזכה

ובכן באתי לפניה ה' אלקי ואלקי אבותי, להפיל תהנתתי לפני רחמיך האמתיים, ולשא עיני להסדיך העצומים, שתזכרני לשמר את הזכרון הזה היטב, שאזכר תמיד בעלמא דאתי, ולאדבקא מחשבותי רק בעלמא דאתי בכלל ובפרט, ובכל יום ויום בהקיצו מישנתי, תכף ומיד בשאפתה את עיני, אזהרה לזכר מיד בעולם הפא שהוא עולם העומד והקיים לעד ולנצח נצחים, והעולם הזה הוא הכל וריק, הכל הכלים אין בו ממש, "הכל נדף, הכל הכלים הכל הכל". ואין שום יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל בעסקי העולם הזה, ואין שום תכלית ומוב בעולם כי אם לרדף תמיד להשיג העולם הפא. ותזכרני שאזכר זאת היטב בכה הזכרון דקדשה, ואחר"כך אזהרה לקיים זאת בפרטיות, שאזכה להבין בכל עת ובכל שעה ובכל מקום שבעולם, את כל הרמזים שאתה מרמז לי בכל עת להתקרב לעבודתך באמת. כי בהסוד הגדול אתה מצמצם אלקותך מראשית נקדת הבריאה שהוא תחלת האצילות עד סוף נקדת הפרקו של עולם

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרזו תמונת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.